

פרשה כי תבוא תשפ"ג

שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי

רשי עשיתי ככל אשר ציויתני : שמחתי ושימחתי בו.

רמב"ם בהלכות לולב (פ"ח הט"ו)

השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שציוה בהן עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו, שנאמר: 'תחת אשר לא עבדת את ד' אלקיך בשמחה ובטוב לבב' (דברים כח, מז). וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה. ועל זה הזהיר שלמה ואמר: 'אל תתהדר לפני מלך' (משלי כה, ו). וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול, המכובד, העובד מאהבה. וכן דוד מלך ישראל אמר: 'ונקלותי עוד מזאת, והייתי שפל בעיני' (שמואל ב ו, כב). ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ד', שנאמר: 'והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ד' (שם, טז)".

"מגיד משנה" על הרמב"ם

אין ראוי לו לאדם לעשות המצוות מצד שהן חובה עליו והוא מוכרח ואנוס בעשייתן, אלא חייב לעשותן והוא שמח בעשייתן. ויעשה הטוב מצד שהוא טוב, ויבחר באמת מצד שהוא אמת. ויקל בעיניו טרחן, ויבין כי לכך נוצר לשמש את קונו. וכשהוא עושה מה שנברא בשבילו, ישמח ויגיל, לפי ששמחת שאר דברים תלויים בדברים בטלים, שאינם קיימים, אבל השמחה בעשיית המצוה ובלמידת התורה היא השמחה האמיתית.

ספר "חרדים" (בהקדמה עמוד יז)

כן גילה הרב החסיד המקובל מהר"ר יצחק אשכנזי זצ"ל [האר"י הקדוש] לאיש סודו [רבי חיים ויטאל], שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקדש - בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית. ואמר דהיינו דכתיב: 'תחת אשר לא עבדת את ד' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל', פירוש 'מרב כל': מכל מיני תענוג שבעולם, ומכל מיני זהב ופז רב, ואבנים טובות ומרגליות.

הכוזרי במאמר שני (סעיף ג)

שלושה הם יסודות עבודת האלוק על פי תורתנו: היראה והאהבה והשמחה, התקרב אל אלקיך בכל אחת מאלה. ואכן בכניעתך בימי התענית לא תקרב אל האלוק יותר מאשר בשמחתך בשבתות ובימים טובים, אם שמחתך זו באה מתוך מחשבה וכוונה. כי כשם שהתחוננים צריכים מחשבה וכוונה, כך גם השמחה בדבר האלוק צריכה מחשבה וכוונה, למען תשמח במצוה עצמה מתוך אהבתך למצוה עליה, ותכיר מה מאד היטיב לך בה, וכאילו באת לביתו כקרא אל שולחנו ומנעמיו, ותן שבח על כך בפידך ובלבך. ואם תעלה עליזותך במצוות אל מדרגת הזמר והריקוד - יהיו לך גם אלה עבודת האלקים, ואף על ידם תדבק בענין האלקי.